

למישטרה שני תת־מיקלעים בלתי־חוקיים - ללא הצלחה!

השוטרים מביט בנו אחרונית מהניידת מבט של שמחה לאיד. אריק לביא אור עוז וכשרצועת תת־המקלע קארל גוסטב תולה על כת־פיו זינק מהמכוננית אל המדרכה שלפני תחנת משטרת דיונגוף. באותו רגע יצא סמל מישטרה מהתחנה. אריק פנה אליו: „אדוני השוטר, יש לי כאן תת־מקלע ש־אני רוצה למסור למישטרה!“

מצלמה

מסוכנת ממשק

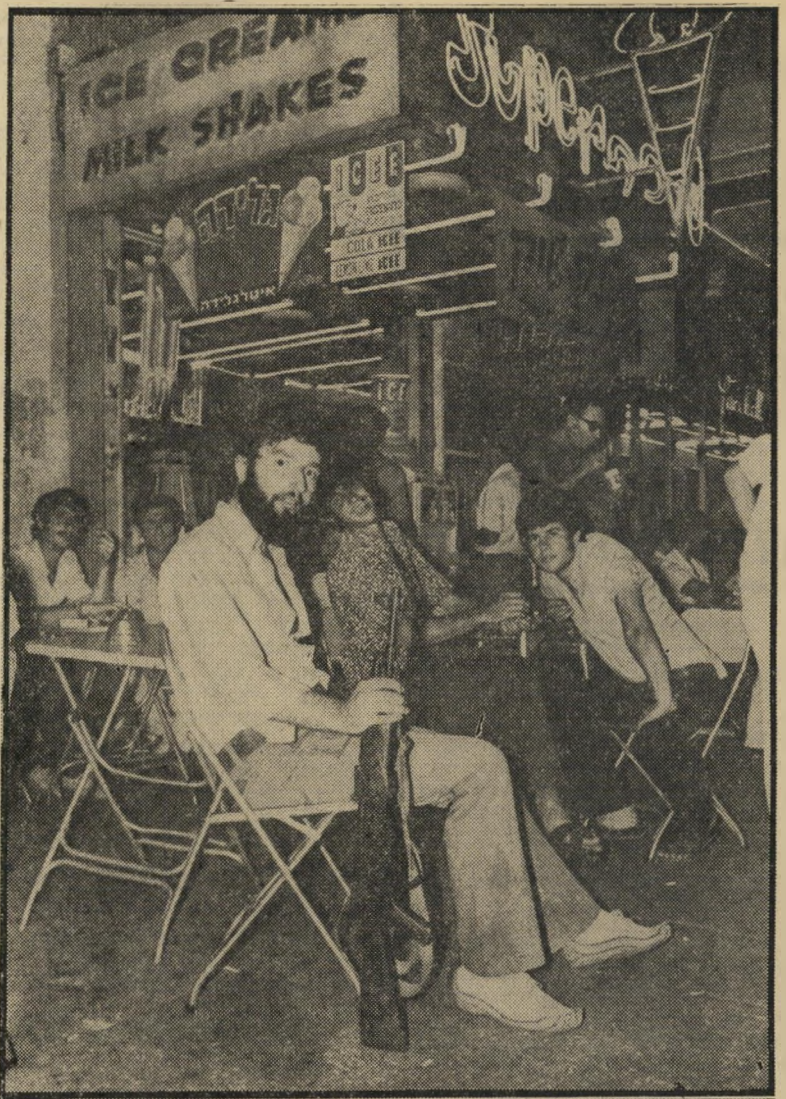
א. ני לא מתעסק בזה. תיכנס לתת־נה! אמר השוטר והמשיך בדרכו בלי להעיף מבט באריק או בתת־המיקלע שלו. ברגע זה הבזיקה מצלמתו של הצלם. סמל המשטרה תפס שמצלמים אותו. הוא סבה מיד בסכנה הנוראה. הוא שכח את המטרה אליה מיהר קודם לכן. פנה אחר־נית ווינק!

לא. לא על אריק עם התת־מיקלע. אלא על אלכס עם המצלמה! „אתה עצור!“ הוא הודיע לו. כשהוא אוזח בחולצתו ו־מושך אותו אל תחנת המישטרה. „למה?“ השתומם אלכס. „זה מפני שאתה צילמת שוטר נגד רצונו ובלתי־רשות!“ הודיע לו הסמל. שלא ידע כמובן את החוק האומר שברשות שוטרים אפשר לצלם כל אחד, אפילו שוטר, מבלי לבקש ממנו רשות. אלכס נלקח אל תחנת המישטרה, שם התקבלו סביבו כל השוטרים בתורנות. רק אחרי שהמהומה שככה, נזכרו כי כל הפרשה התחילה בעצם בגלל איזה בחור שרצה להחזיר תת־מיקלע. איפוא הוא? רק אז נשלח שוטר להביא את אריק שהמתין כל הזמן בחוק. הסכימו לשחרר את הצלם אם אריק ימסור את הנשק. דבר שהוא רצה בו מלכתחילה. אריק הביא את הקארל גוסטב. זה היה כנראה הנשק ה־בלתי־חוקי הראשון שהוחזר בתחנת דיונגוף. הם לא ידעו מה לעשות עם זה. הסמל שקיבל את הנשק מאריק רצה ש־יודה. אריק עמד על זכותו, לפי החוק, שלא להודות. „אם ככה, אני לא יכול לקבל את הנשק“, התרגז הסמל. „בטופס יש סעיף השואל מי החזיר את הנשק.“ רק אחרי שמפקדו, בדרגת מפקח, הראה לו את הנוסח המלא של הוראות המישטרה רה לקבלת נשק בלתי־חוקי, השתכנע הסמל והסכים לקבל את הקארל גוסטב. אז כבר הסכים גם אריק להודות.

גירוש

מרמת־גן

מה שהיה בתחנת דיונגוף — זה לא נקרא. אם הסכימו שם לקבל נשק זה יכול היה להיות רק בגלל הצלם. ייתכן שמסתם אורח לא היו מקבלים, כשם שאירע שם לידידנו ערב קודם לכן. יצא־נו להמשיך לנסות את מזלנו בתחנות מישטרה אחרות בסביבה.

אריק לביא יושב במילק בר שליד קפה כסית, ברחוב דיונגוף ההומה בתל־אביב. דווקא אז רחיס גילו התעניינות למראה רובה הקלשניקוב שבידו, ניסו לחקור אותו למעטניו. אבל אף שוטר לא נמצא לרפואה בסביבה כדי לברר מה עושה אורח עם נשק במרכז ת"א.

חמוש בנ"ח קפה

הכריזו כלא מאמין למשמע דבריו שלו עצמו. „הייתי בשלוש תחנות מישטרה ובכל מקום דחו אותי. הם לא יודעים איך לוקחים את זה ומה עושים עם זה. רק בתחנת מישטרה אחת ניגש אלי שוטר ושאל אותי אם אני רוצה להחזיר אקדה. זה הוא היה מוכן לקבל. אולי לקחת בשביל עצמו. אבל כששמע שאני רוצה להחזיר רובה ותת־מיקלעים, ברח ממני כאליו הייתי מוכה צרעת. הם לא מתעסקים עם דברים כאלה.“

הסיפור נשמע יותר מדי מגוחך מכדי שיהיה אמיתי. חששנו שידידנו מגויס קצת. למחרת בערב העברנו את מחסן הנשק הפרטי שלו ממכוננית למכונניתו ויצאנו לבדוק מה באמת קורה עם ה־מישטרה: האם היא רוצה את הנשק ש־ביקשה במודעות ובפלאקטים מאירי עייניים, או לא?

עם קלשניקוב

בדיונגוף

תחנה הראשונה היתה ברחוב דיונגוף. חבר המערכת, אריק לביא, נטל את רובה הקלשניקוב ויצא אל ה־רחוב. המטרה היתה לפגוש שוטר או שוטר רת ברחוב, לנסות למסור להם את ה־נשק ולראות מה תהיה תגובתם. לא היה כל חשש שיעצרו אותו. תמיד הוא יכול להגיד שהוא נמצא בדרך למישטרה ל־מסור את הנשק. אלא שלא היתה כל סכ־נה כזאת. תל־אביב, כך הסתבר, ריקה ב־שנות הלילה משוטרים.

אריק לביא טייל בדיונגוף כשהקלשניקוב קוב בידו כמו יועץ רוסי בחוצות קאהיר, מבלי לעורר תשומת־לב מיוחדת. רק אחרי שהתיישב במילק בר שליד כסית, הבחינו הושיבים מסביבו ברובה הסעו שבידו. „בטח מסריטים סוּט“, אמרה נערה אחת לחברתה שהתחילה להסתרק במרץ. „דני, תאכל יפה, מצלמים אותנו.“ קראה נערה

הקץ לנשק!

חבורה של צעירים חמויימות מנסה להסיר את רובה הקלשניקוב בכוח מכתפיו של כתב העולם הזה.

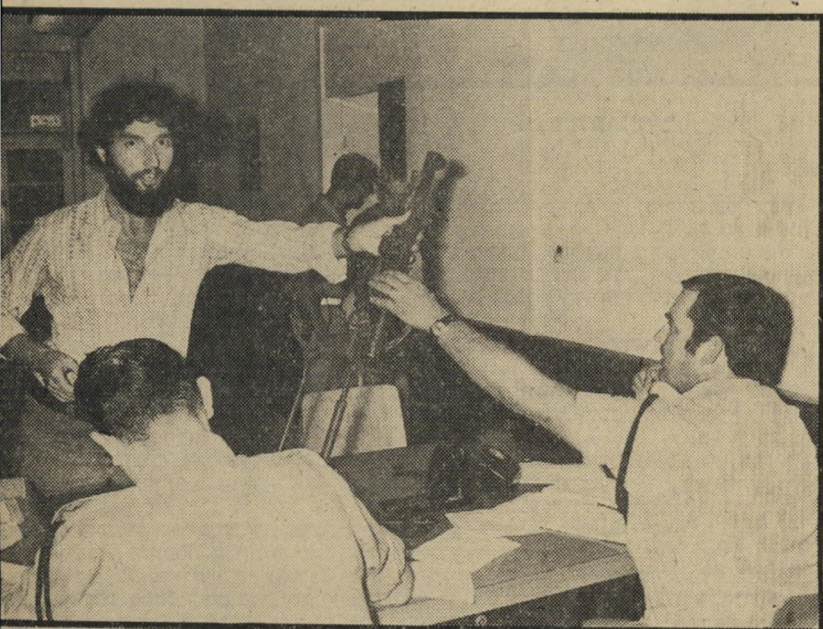
אריק הניח את רובה הסער קלשניקוב וקופסא גדושה בכדורים על שולחן ה־יומנאי בתחנת המישטרה ברמת־גן. „מה זה?“ שאל היומנאי.

„זה רובה קלשניקוב“, הסביר אריק. „מה אתה עושה עם זה?“ שאל השוטר. ברגע הראשון רצה אריק לספר לו ש־הוא חייל רוסי שברח ממצרים והחליט להסגיר את עצמו למשטרת רמת־גן. אבל במחשבה שניה עלה בדעתו שהשוטר לא יביין את ההתחכמות. „אני רוצה למסור את הנשק למישטרה“, אמר אריק, „אני לא צריך את זה יותר!“

„בסדר“, אמר השוטר, „אקרא לסמל.“ הוא קרא לסמל. אבל ברגע זה נכנס לתחנה בחור צנום ונמוך קומה. שהיה כנראה מוכר לסמל, שכן פנה הישר אליו בקול בוכים: „הם רוצים להרוג אותי! אתה מוכרח לשלוח גיידת!“ אבל הסמל פתח עליו בצעקות: „תלך מפה! אל תבלי בל לנו את המוח עם השטויות שלך!“ ובעוד הבחור מתיפח, הם רוצים להרוג אותי...“ העלה הסמל חיוך על פניו ו־בקול רך שאל למבוקשנו. אמרנו שאנחנו רוצים למלא אחר קריאתו של שר־המישטרה ולהחזיר נשק הנמצא בידינו שלא כחוק, במקרה.

„זה יפה מאוד“, אמר הסמל שמספרו 1738. „אבל תבואו מחר. נראה מה אפשר לעשות.“

אריק העמיד פני נרגז: „מה זה אתם מריצים אותי? כמה פעמים אני ארוץ (המשך בעמוד 28)“

במישטרת דיונגוף

שוטרי התחנה של הנפה הצפונית ברחוב דיונגוף מקבלים מידי כתב העולם הזה תת־מיקלע קארל גוסטב, אחרי שקיבלו הוראה ממפקדם לקבל את הנשק. ערב קודם לכן סירבו גם במישטרת דיונגוף לקבל נשק בלתי־חוקי מידי אורח שבא למסור אותו.